

ματά σου, θά σθύση κι' αυτό γρήγορα...

— Ναι, ψιθύρισε ο Ραούλ. Θά επιστρέψουμε στο Παρίσι, αλλά εγώ θά ξαναγυρίσω γρήγορα εδώ...

Δ'

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΩΝ ΔΑΣΩΝ

Μιά μέρα, πέντε χρόνια πριν από τα γεγονότα που διηγήθηκαμε, ένας κάτοικος του Μαρέλ, γυρίζοντας από το Βλαιγκούρ μέσ' από τὰ δάση, έφτασε στο χωριό κάθιδρος και κατατρομαγμένος.

— "Ω! αν ξέρατε! "Αν ξέρατε! απαντούσε σε όσους τον ρωτούσαν για την άφορμή της ταραχής του.

"Ένα σωρό χωρικοί μαζεύτηκαν τότε γύρω του και άρχισαν να του άπευθύνουν διάφορες έρωτήσεις. Μά εκείνος απαντούσε στερεότυπα:

— "Αν ξέρατε! "Αν ξέρατε!

Τέλος, αφού πέρασαν πέντε λεπτά και συνήλθε κάπως, μπόρεσε να μιλήσει.

Και διηγήθηκε ότι, περνώντας μέσ' από τὸ δάσος, είδε να τρέχει στους θάμνους ένα ζώο παράδοξο με χέρια και με πόδια και με μακρὰ μαλλιά που έμοιαζε πολύ με άνθρωπο.

"Ο δάσκαλος του χωριού που ήταν κι' αυτός εκεί, είπτε ότι σίγουρα θά επρόκειτο για καμμιά μαϊμού κι' όλοι παραδέχτηκαν αυτή την άποψη.

"Αλλά, έπειτα από μερικές ημέρες μιά γυναίκα που είχε πάει στο δάσος για να κόψει ξύλα, γύρισε στο χωριό περίτρομη, και είπτε ότι είχε δῆ να περνάει μπροστά της ένα πλάσμα παράδοξο που έτρεχε με παράδοξη ταχύτητα...

— Πριν περάση μήνας, και άλλοι χωρικοί είδαν τον παράδοξο αυτό άνθρωπο. "Αλλά και χωρικοί από τάλλα χωριά γύρω τον είδαν κι' αυτοί.

"Έτσι ή συγκινήσις στο Βλαιγκούρ μεγάλωνε όλοένα κι' όλοι μιλούσαν για τὸ παράδοξο αυτό πλάσμα.

Μερικοί από τους πιό τολμηρούς νέους θέλησαν να τὸ καταδιώξουν. Κι' επί μιά βδομάδα όλόκληρη πήγαιναν μέσα στο δάσος και τὸ έξερευνοῦσαν από άκρη σ' άκρη. Μά πουθενά δεν κατάρθωσαν ν' ανακαλύψουν τὰ ίχνη του παραδόξου αυτού πλάσματος.

"Ο 'Ιάκωβος Βαγιάν ήταν κατά την εποχή εκείνη δήμαρχος του Μαρέλ κ' είχε άκούσει όσα διαδιδόντουσαν για τὸν άγριάνθρωπο. Θεώρησε λοιπόν καθήκον του να έξακριβώσει περι τίνος πρόκειται και να καθουχάση τούς συμπολίτες του...

"Αποφασίστηκε λοιπόν να γίνη συστηματική έρευνα σ' όλόκληρο τὸ δάσος, διευθυνόμενη από τον ίδιο τὸν δήμαρχο. Θά έξερευνοῦσαν τὸ δάσος από άκρη σ' άκρη και θά καταδιώκων τον παράδοξο κάτοικό του ως τὸ άντρο του, όπου, αν τὸ πράγμα, δεν ήταν δύσκολο, θά τὸν συνελάμβαναν.

"Ο 'Ιάκωβος Βαγιάν ώρισε ο ίδιος τούς τριάντα άνδρες που θά τὸν ακολουθοῦσαν και τὴν έπομένη Κυριακή ξεκίνησε μαζί τους για τὸ δάσος.

"Εκεί τούς έδωσε τις άναγκαίες οδηγίες και συνέστησε σε όλους να μην πυροβολήσουν, χωρίς να τούς διατάξη ο ίδιος.

— Γιατί, έπρόσθεσε, δεν ζέουμε ακόμα αν θά βρεθούμε μπροστά σε άνθρωπο ή σε θηρίο. Προσέξτε λοιπόν πολύ, γιατί, αν αυτό τὸ πλάσμα εινε άνθρωπος, θά εινε άμαρτία να τὸ κάνουμε κακό!

Κι' άμέσως σκορπίστηκαν

όλοι και άρχισαν να ψάχνουν.

"Εξαφνα, κατά τις έννεά ή ώρα, άκούστηκαν δυνατές κραυγές τῆς συνοδείας που άνηγγελλαν ότι είχαν βρῆ αυτόν που καταδιώκων. "Όλοι έτρεξαν άμέσως στο μέρος από τὸ όποιο άκουγόntonουσαν ή κραυγές κι' έτσι βρέθηκαν μπροστά σ' ένα σύδεντρο, μέσα στο όποιο οι δύο χωρικοί καταδιώκων τον άγριάνθρωπο...

Τότε, κατά διαταγήν του δημάρχου, σχημάτισαν κύκλο γύρω από τὸ σύδεντρο κι' έτσι τὸν απέκλεισαν από παντού.

"Όπως τὸ θηρίο αντίστέκεται έναντίον των διωκτών του, έτσι και ο άγριάνθρωπος, βλέποντας τὸν έαυτό του περικυκλωμένο από όλες τις μεριές, προσπάθησε να ξεφύγει και γρήγορος σαν θέλος, ώρμησε προς τὸ μέρος, όπου νόμιζε πως θά συναντοῦσε λιγώτερη αντίσταση. Μά ένας ζωντανός φράχτης του έμπόδισε τὸ πέρασμα.

Γύρισε τότε προς τὴν αντίθετη μεριά, αλλά κι' από εκεί του είχαν κόψει τὴν ύποχώρησι.

"Από όλες τις μεριές, ο κύκλος των διωκτών του στένευε και όλα τὰ περάσματα φυλαγόntonουσαν.

"Η έκφρασις του δυστυχισμένου φανέρωνε τέτοια απόγνωσι που θά συγκινοῦσε και τὴν πιό σκληρή καρδιά.

"Ο δήμαρχος, κυριευμένος από οίκτο, διέταξε να τελειώσουν όσον τὸ δυνατόν γρηγορώτερα.

Τότε οι χωρικοί πλησίασαν κοντά. Περίμεναν να ιδούν τὸν άγριάνθρωπο ν' αντίστέκεται. "Αλλά γελάστηκαν...

"Ο δυστυχισμένος στεκότανε τρέμοντας και τὸ πρόσωπό του φανέρωνε άπέραντη λύπη.

"Ο 'Ιάκωβος Βαγιάν τὸν πλησίασε σε απόστασι δυό θημάτων και, με γλυκό τόνο, του άπηύθυνε διάφορες έρωτήσεις.

"Ο άγριάνθρωπος άνοιξε τὸ στόμα του και σάλεψε τὴ γλώσσα του, αλλά δεν μπόρεσε ν' άρθρώσει ούτε λέξι.

— Εινε περιττές ή έρωτήσεις μου, είπεν ο 'Ιάκωβος Βαγιάν. "Ο δυστυχισμένος εινε βουβός ή δεν ξέρει να μιλήσει...

Και, παίρνοντας τὸν άγριάνθρωπο από τὸ μπράτσο, του είπτε:

— Δεν κάνει να ζῆς έτσι στο δάσος σαν θηρίο... "Ελα μαζί μου...

"Ο άγριος έγινε με μιὰς σκεφτικός και δάκρυα φάνηκαν στα μάτια του.

"Όστόσο, χωρίς ν' αντισταθῆ, άκολούθησε τὸν δήμαρχο.

Μερικοί χωρικοί προηγήθηκαν για να αναγγείλουν στο Μαρέλ τὴν έπιτυχία, κ' έτσι, όταν ή συνοδεία έφτασε στο χωριό, βρῆκε όλους τούς κατοίκους συγκεντρωμένους μπρος στο Δημαρχείο.

"Η σύζυγος του δημάρχου, ή αγαθή Αικατερίνη, υποδέχτηκε με μεγάλη καλωσύνη τὸν ξένο που τῆς έφερε ο σύζυγός της.

"Ήταν βέβαια άγριος, αλλά συγχρόνως ήταν ξένος και, ως τέτοιος, άξιός κάθε περιποιήσεως.

Τὸ πρόγευμα θρισκόταν έτοιμο στο τραπέζι, στο όποιο είχαν μῆ τρία πιάτα. "Η Αικατερίνη έπῆρε από τὸ χέρι τὸν ξένο και τὸν έβαλε να καθῆση ανάμεσα από αὐτὴν και τὸν σύζυγό της.

"Επειτα του έβαλε στο πιάτο ένα κομμάτι κρέας και μιὰ φτεροῦγα κόττας.

"Αλλά ο άγριάνθρωπος ούτε έτρωγε, ούτε έπινε...

('Ακολουθεῖ)

Η ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

ΤΗΝ ΩΡΑ ΠΟΥ Η ΠΥΡΚΑΙΑ ΜΑΙΝΕΤΑΙ...

"Η κυρία που γλύτωσε ως εκ θαύματος: "Όχι!... "Όχι!... Δεν θέλω αυτό τὸ φόρεμα... Να μου σερβίρετε τὸ άλλο, τὸ μεταξωτό, με τὰ μπουφάν μανίκια...